

Sygn. akt II Ca 528/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Bogumił Goraj

Sędziowie SO Irena Dobosiewicz (spr.)

SO Janusz Kasnowski

Protokolant sekr. sądowy Tomasz Rapacewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. S.** przeciwko **M. L.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku od wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu VI Zamiejscowego Wydziału

Cywilnego z siedzibą w Tucholi

z dnia 4 lutego 2013r. sygn. akt. VI C 72/13

I oddala apelację,

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1617,90 zł (jeden tysiąc sześćset siedemnaście 90/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

II Ca 528/13

UZASADNIENIE

Powód, R. S., wniósł o zasądzenie od pozwanego, M. L., kwoty 16.889 złotych, stanowiącej równowartość kwoty 4.000 Euro, na podstawie weksla, oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany wystawił na rzecz W. K. weksel, zobowiązując się w jego treści do zapłaty kwoty 4.000 Euro. W. K. w dniu 7 października 2011 roku dokonał indosu weksla na rzecz powoda.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 9 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w Świeciu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany zaskarżył powyższy nakaz w całości zarzucając powodowi, iż nabył weksel działając świadomie na szkodę dłużnika, podniósł w związku z tym fakt braku wystawienia przez pozwanego weksla w jakiegokolwiek postaci, brak upoważnienia do kierowania wobec pozwanego jakichkolwiek roszczeń ze stosunku podstawowego, łączącego dłużnika z poprzednim posiadaczem weksla, niemożności przenoszenia weksla na inną osobą z uwagi na fakt,

że dotyczył on umowy o pośrednictwo pracy oraz brak wpisania bezpośrednio przez wystawcę weksla lub z jego upoważnienia formuły „bez protestu”. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że zawarł z W. K. umowę o pośrednictwo pracy, która nie przewidywała wystawienia weksla jako zabezpieczenie roszczeń pośrednika. Pozwany wyjaśnił, że do umowy został dołączony weksel in blanco, który pozwany podpisał. Pozwany zarzucił, że pierwotny wierzyciel nie wywiązał się z umowy i dlatego wrócił z Niemiec po trzech dniach, gdzie został skierowany do pracy w ramach zawartej umowy, o czym poinformował W. K. i wypowiedział umowę o pośrednictwo pracy.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Świeciu uchylił w całości wydany wcześniej nakaz zapłaty i oddalił powództwo (punkt 1), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.680,73 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2) oraz obciążył powoda kosztami sądowymi, od których pozwany był zwolniony (punkt 3).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 20 kwietnia 2010 roku pozwany M. L. zawarł z W.

K. umowę o pośrednictwo, w ramach której W. K., jako

pośrednik, był zobowiązany do wyszukiwania zagranicznych kontrahentów dla pozwanego,

udostępnianie informacji o warunkach proponowanych przez zagranicznych kontrahentów

współpracy i prowadzenie negocjacji w tym zakresie. Pozwany natomiast był zobowiązany do

przekazywania pośrednikowi dokumentów, w szczególności związanych z działalnością firmy

1

pozwanego za granicą, w formie comiesięcznych raportów, w formie pisemnej listem poleconym. W razie nie wykonania przez pozwanego tego obowiązku za okres co najmniej dwóch kolejnych miesięcy, pozwany był zobowiązany do zapłaty pośrednikowi kary umownej w kwocie 4.000 Euro.

W celu zabezpieczenia roszczeń pośrednika z umowy, pozwany wystawił weksel in blanco wraz z porozumieniem wekslowym.

W. K. uzupełnił weksel w dniu 23 sierpnia 2010 roku na kwotę 4.000 Euro i zawiadomił o tym pozwanego, z wezwaniem do zapłaty.

W dniu 31 stycznia 2011 roku W. K. wniósł do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu w tej sprawie, na podstawie weksla. Następnie w dniu 10 marca 2011 roku W. K. cofnął pozew w tej sprawie bez zrzeczenia się roszczenia, na skutek czego postępowanie umorzono.

W. K. indosował następnie weksel na rzecz powoda R. S..

W. K. znał R. S., osoby te współpracowały ze sobą od wielu lat. W. K. już wcześniej indosował na rzecz powoda weksle. Pośrednik informował nabywcę weksla o tym, że są osoby, które nie zgadzają się z jego roszczeniami w podobnych sprawach. Powód, nabywając weksel, zapoznawał się z dokumentami w sprawie umowy, zawartej pomiędzy pośrednikiem a pozwanym. W. K. jeszcze przed indosowaniem weksla otrzymał pismo pozwanego informujące o wypowiedzeniu umowy o pośrednictwo z uwagi na niezgodne z umową warunki współpracy oraz rezygnację z pracy w Niemczech, również telefonicznie był informowany o tych okolicznościach.

Pozwany, wraz z dwiema innymi osobami A. R. i R. R., które również w tym samym czasie i miejscu podpisały umowę o pośrednictwo, po podpisaniu umowy został skierowany do wskazanego przez pośrednika kontrahenta w D., do pracy w charakterze montera regipsów. Pozwany wraz z A. R. i R. R. udali się do wskazanego kontrahenta bezpośrednio po podpisaniu umowy. Zrezygnowali z tej współpracy z uwagi na odmienne warunki pracy, niż ustalone z pośrednikiem

w treści zlecenia, w tym odmienny przedmiot wykonywanych prac, i po trzech dniach wrócili do kraju. O zaistniałej sytuacji poinformowali telefonicznie pośrednika, który wskazywał, że w takiej sytuacji wskaże im innego kontrahenta. Do takiego wskazania nie doszło, pośrednik natomiast wypełnił weksle, wystawione przez te osoby, i wezwał je do zapłaty. Pozwany dokonał wypowiedzenia umowy o pośrednictwo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez

2

strony, zeznań świadków oraz stron postępowania.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności wskazał, że pozwany nie wykazał zasadności zarzutu nieważności weksla, którego posiadaczem stał się powód na podstawie indosu. Pozwany podniósł, iż faktycznie podczas podpisania umowy o pośrednictwo, nie doszło do wystawienia żadnego weksla, lecz jedynie mógł on podpisać czystą kartkę papieru, którą następnie miał wykorzystać W. K., uzupełniając ją w taki sposób, aby stanowił on dokument weksla. Sąd zaznaczył, że ciężar udowodnienia tego faktu w myśl art. 6 k.c. spoczywał na pozwanym, który jednak nie sprostował tej powinności. W konsekwencji uznać należało, że brak było jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że pozwany nie podpisał dokumentu weksla in blanco, który był podstawą roszczenia powoda w tej sprawie.

Także pozostałe zarzuty odnoszące się do treści weksla, sposobu jego wypełnienia oraz z uwagi na jego charakter, w ocenie Sądu nie mogły skutkować ustaleniem jego nieważności.

Jednakże zasadny okazał się zarzut świadomego działania powoda na szkodę dłużnika przy nabyciu weksla, co miało swoje dalsze konsekwencje. Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 17 ustawy - Prawo wekslowe, po czym wskazał, iż przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że powód jako nabywca weksla, znał fakty związane z zawartą przez pozwanego z pośrednikiem umowy o pośrednictwo, które wystąpiły po jej zawarciu i po skierowaniu pozwanego do kontrahenta, stanowiące niewywiązanie się z treści zlecenia przez pośrednika, co spowodowało rezygnację ze współpracy z tym kontrahentem po trzech dniach i powrót do kraju. Mając na uwadze znajomość powoda z osobą W. K., trwającą od kilkunastu lat, która oparta była na tym, że powód nabywał od pozwanego weksle, zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że niewątpliwie powód wiedział o zarzutach, które przysługiwały pozwanemu w stosunku do osoby pośrednika, albowiem niewątpliwie pośrednik poinformował o nich powoda, w ramach znajomości i współpracy, opartej na wzajemnych czynnościach o charakterze zarobkowym, a taka była przesłanka działania powoda przy nabyciu weksla od W. K. Zdaniem Sądu w zachowaniu zarówno powoda, jak i wcześniej indosanta, zauważyć trzeba świadome działania, zmierzające do poszkodowania pozwanego. W. K. wniósł pierwotnie pozew o zapłatę z weksla do innego Sądu, po czym go cofnął, a następnie przeniósł weksel na powoda. Sąd nie uznał za wiarygodne tłumaczenia stron tych czynności odnośnie przyczyn takiego postępowania. W ocenie Sądu pośrednik zdecydował się na cofnięcie pozwu i przeniesienie weksla na powoda, aby uniemożliwić podniesienie przez pozwanego zarzutów odnoszących się do stosunku podstawowego. Z pewnością indosant

3

posiadał taką wiedzę prawną skoro nie był to jedyny weksel w jego posiadaniu i realizacji. Stąd też taką wiedzę prawną posiadał powód w tej sprawie. W konsekwencji Sąd nie dał wiary powodowi, który zeznał, że dopiero w toku niniejszej sprawy dowiedział się o problemach w związku ze skierowaniem pozwanego do pracy. Poza oceną tych twierdzeń powoda, Sąd dostrzegł także sprzeczności pomiędzy jego zeznaniami i świadka K..

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy w oparciu o poglądy orzecznictwa wskazał, że nabywca weksla działa świadomie na szkodę dłużnika, gdy w chwili nabycia weksla wie o istnieniu po stronie dłużnika podstawy zarzutu wobec poprzedniego posiadacza weksla i nabywając weksel chce pozbawić dłużnika, ze szkodą dla niego możliwości podniesienia tego zarzutu. Jeżeli ma miejsce taka sytuacja, dłużnik może podnieść wspomniany zarzut względem

nierzetelnego nabywcy. W takim wypadku ciężar dowodu świadomego działania posiadacza weksla na szkodę dłużnika spoczywa na dłużniku. W razie wykazania przez dłużnika, że nabywca weksla w chwili jego nabycia znał fakty prowadzące do poszkodowania dłużnika, doświadczenie życiowe przemawia za przyjęciem umyślnego działania nabywcy na szkodę dłużnika. W ocenie Sądu wykazał pozwany, że powód nabywając weksel znał podstawy zarzutu dłużnika wobec strony umowy pośrednictwa - poprzedniego posiadacza weksla, w związku z tym jego działanie w postaci nabycia weksla było świadomym działaniem na szkodę pozwanego. Biorąc wszystkie okoliczności sprawy pod uwagę Sąd dokonał niekorzystnej dla powoda oceny odmowy odpowiedzi przez niego na pytanie o ilości weksli nabytych przez powoda od W. K.. Już same powyższe okoliczności uprawniają do stwierdzenia, że roszczenie wekslowe w tej sprawie nie jest rzetelne i należne, a Sąd Najwyższy wskazał w orzeczeniu z dnia 3 kwietnia 1929 roku, że złej wiary nie można zarzucać nabywcy wekslu, jeśli roszczenie to jest należne i rzetelne (sygn. Rw 435/29, OSP z 1929 roku, Nr 1, poz. 510).

W ocenie Sądu pozwany wykazał zasadność zarzutów z umowy o pośrednictwo, co skutkować musiało stwierdzeniem, że brak było podstaw do uzupełnienia weksla i dochodzenia roszczeń na jego podstawie w kwocie 4.000 Euro. W oparciu o zeznania świadków Sąd ustalił, że pośrednik, jako strona stosunku podstawowego, nie wywiązał się z umowy, co legło u przyczyny rezygnacji pozwanego z tej pracy i powrót do kraju, co nastąpiło w ciągu trzech dni, od dnia skierowania do niej. Istotnym dla sprawy było to, czy faktycznie pozwany miał możliwość spełnienia swojego zobowiązania, wskazanego w § 3 ust. 1 pkt 2 umowy o pośrednictwo, albowiem brak realizacji tego obowiązku był podstawą wypełnienia weksla i przedstawienia go do tej sprawy przez powoda. Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne sprawy, pozwany nie mógł fizycznie przekazać żadnej informacji w formie comiesięcznego raportu, jak we wskazanym punkcie umowy. Również oczekiwanie od

4

niego takiej informacji w tak ustalonych okolicznościach, wiadomych także pośrednikowi, było co najmniej nieuzasadnione i stanowi nadużycie przysługującego z tego tytułu prawa po stronie pośrednika. Skoro pozwany nie mógł obiektywnie spełnić obowiązku przekazania raportów, tym samym brak było podstaw do wypełnienia weksla na wskazaną kwotę 4.000 Euro i dochodzenia zasądzenia równowartości tej kwoty w walucie polskiej od pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie § 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 umowy a contrario w związku z art. 17 ustawy - Prawo wekslowe, uchylił w całości wydany wcześniej nakaz zapłaty i oddalił powództwo, w trybie art. 496 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zgodnie z przedłożonym przez pozwanego spisem kosztów. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku obciążył powoda kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwany był zwolniony.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją powód zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

- art. 17 ustawy - Prawo wekslowe poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na tym, że Sąd pierwszej instancji bezpodstawnie przyjął, iż powód, jako nabywca weksla, działał na szkodę dłużnika - pozwanego,
- art. 65 k.c. oraz art. 77 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na niezasadnym przyjęciu, iż pozwany nie miał obowiązku odstąpienia od umowy, a także że na pośredniku ciążył obowiązek regulacji stosunków między pozwanym a zagranicznym podmiotem gospodarczym w trakcie trwania ich współpracy, co było niezgodne z zapisami umowy.

2. naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.c. poprzez jego błędną

interpretację i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej polegającej na niezasadnym przyjęciu, że pozwany skutecznie dokonał wypowiedzenia umowy o pośrednictwo oraz że współpraca z niemieckim podmiotem trwała kilka dni.

Z powołaniem na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i utrzymanie nakazu zapłaty w mocy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, a także o dopuszczenie dowodów w postaci prawomocnych nakazów zapłaty przeciwko A. R. i R. R..

5

Pozwany w odpowiedzi na apelację powoda wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne z rozważeniem całokształtu materiału dowodowego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, o jakiej mowa w art. 233 § 1 k.p.c, które to ustalenia Sąd odwoławczy w całości akceptuje i przyjmuje za własne.

Zatem zarzut naruszenia powyższego przepisu prawa procesowego, który został sformułowany w apelacji, był niezasadny. Sąd pierwszej instancji dokonał wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z którego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym trafnie przyjmując, że pozwany po zawarciu w W. K. umowy o pośrednictwo został skierowany do pracy w Niemczech, z której po upływie 3 dni zrezygnował z uwagi na inne warunki pracy niż ustalone w umowie, konsekwencją czego było - przy jednoczesnym nie wskazaniu przez W. K. innego kontrahenta - wypowiedzenie umowy pośrednictwa z dnia 20 kwietnia 2010 r. Jednakże, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, czynność wypowiedzenia nie miała decydującego znaczenia dla oceny zasadności roszczenia, o czym poniżej.

Przechodząc do oceny zarzutu naruszenia art. 17 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz. U. 1936 r. Nr 37, poz. 282 ze zm.) na wstępie stwierdzić należy, że zgodnie z tym przepisem osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika. Przesłanka świadomego działania na szkodę dłużnika, umożliwiającą powoływanie się wobec nabywcy weksla na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego, zachodzi wówczas, gdy łącznie zostaną spełnione następujące warunki: nabywca weksla w momencie jego nabycia, które miało charakter dobrowolny, znał zarzuty przysługujące dłużnikowi przeciwko poprzedniemu posiadaczowi weksla, miał przekonanie, że zarzuty te są prawnie uzasadnione i że będą istniały w chwili płatności weksla, miał świadomość, że przez indosowanie dłużnik zostanie pozbawiony możliwości podniesienia zarzutów osobistych i przez to poniesienie on szkodę oraz fakt pozbawienia dłużnika zarzutów ze stosunku podstawowego przez nabywcę ma charakter obiektywny. Wykazanie tych okoliczności spoczywa na pozwanym. Przy czym zaznaczyć należy, że nie jest konieczne, aby

6

szkoda dłużnika była celem nabywcy weksla. Wystarczające jest aby nabywca w chwili nabywania (indosu) rozważał możliwość powstania takiej szkody i brał ją pod uwagę tylko warunkowo. Stanowisko takie jest ugruntowane zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie (I. Heropolitańska, Komentarz do art. 17 ustawy — Prawo wekslowe, LEX 2011, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24.10.2013 r., IACa 285/13, LEXnr 1388849).

Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, iż wszystkie wyżej wymienione warunki, potrzebne do uznania, że nabywca weksla działał na szkodę dłużnika w myśl art. 17 prawa wekslowego, zaistniały w niniejszej sprawie. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że w momencie indosowania weksla powód miał wiedzę na temat zarzutów, jakie przysługiwały pozwanemu względem indosanta - pośrednika z umowy pośrednictwa W. K. - i jednocześnie miał świadomość, że dokonywana czynność pozbawia pozwanego możliwości ich podniesienia, wyrządzając mu tym samym szkodę. Skoro powód, jak sam zeznał, przed nabyciem weksla zapoznał się z dokumentacją związaną z zawartą umową pośrednictwa między W. K. a pozwanym, to ze względu na kilkunastoletnią znajomość z indosantem, opartą w głównej mierze na celach zarobkowych, uzyskał zatem informację o zarzutach podniesionych przez pozwanego przeciwko pośrednikowi. Sąd Rejonowy zasadnie przy tym zwrócił uwagę na fakt, że W. K. wcześniej wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu w oparciu o przedmiotowy weksel, jednakże cofnął pozew w tej sprawie, po czym przeniósł weksel za pomocą indosu na powoda. Sekwencja zdarzeń, oceniana w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego, wskazuje na to, że indosant po uzyskaniu wiedzy o zarzutach osobistych pozwanego działał w celu uniemożliwienia mu ich podniesienia, albowiem były one dla niego niekorzystne. Dlatego zrezygnował z kontynuowania zainicjowanego postępowania sądowego i zbył weksel powodowi informując go o motywach tej czynności. Odmienne twierdzenia W. K. w tym zakresie Sąd pierwszej instancji słusznie uznał za niewiarygodne. Uzasadniony jest zatem pogląd, że pozwany wykazał w niniejszej sprawie okoliczność świadomości powoda, w chwili nabycia weksla od poprzedniego posiadacza, o wyrządzeniu pozwanemu tą czynnością szkody. Działanie powoda, wbrew jego stanowisku wskazanemu w apelacji, nie musiało być ukierunkowane na wyrządzenie tej szkody. Dla wystąpienia okoliczności określonej w art. 17 prawa wekslowego wystarczyła sama świadomość możliwości jej wyrządzenia. Konsekwencją takiej oceny było prawidłowe poddanie pod rozwagę przez Sąd Rejonowy zarzutów pozwanego ze stosunku podstawowego, albowiem przeciwko osobie, która nabyła weksel w złej wierze, dłużnik wekslowy może się bronić zarzutami, jakie ma przeciwko poprzednikom tej osoby (wyrok Sądu Apelacyjnego w

7

Warszawie z dnia 23.03.2010 r., VI ACa 937/09, LEX nr 603441). Tym samym zarzut naruszenia art. 17 prawa wekslowego nie był uzasadniony.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 65 k.c. oraz art. 77 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. Sąd

Okręgowy wskazuje, że również i ten zarzut dotyczący uchybienia przepisom prawa

materialnego nie zasługiwał na aprobatę. Zgodnie z umową o pośrednictwo z dnia 20 kwietnia 2010 r. zobowiązanie pozwanego dotyczące dostarczania pośrednikowi W. K. informacji o działalności jego firmy za granicą w formie co miesięcznych pisemnych raportów wysyłanych listem poleconym (§ 3 ust. 1 pkt 2 umowy) nie miało charakteru bezwzględnie, jak twierdzi powód, tylko było uzależnione od nawiązania współpracy z zagranicznym kontrahentem wskazanym przez pośrednika i podpisaniem z nim stosownej umowy w tym względzie. Z § 2 umowy wyraźnie wynika, że

do obowiązków pośrednika należy wyszukanie takiego partnera, udostępnienie pozwanemu

informacji o warunkach pracy u takiego kontrahenta, a także prowadzenie z nim negocjacji

celem podjęcia współpracy. Analiza umowy nie pozostawia wątpliwości, że miała ona

charakter dwustronnie zobowiązujący. Zatem dopiero należyte wykonanie zobowiązania

przez W. K. rodziło zobowiązanie po stronie pozwanego w postaci

cyklicznego sporządzenia raportów i doręczenia ich pośrednikowi, którego wykonanie było

zabezpieczone wekslem in blanco. Tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany nie mógł obiektywnie wykonać swojego zobowiązania, albowiem pośrednik nienależycie wykonał swoje obowiązki. W. K. skierował bowiem pozwanego do kontrahenta w Niemczech, gdzie warunki znacznie odbiegały od tych uzgodnionych w zleceniu, przede wszystkim odnośnie rodzaju wykonywanej pracy, o czym pozwany przekonał się dopiero na miejscu. Z tego względu niemalże natychmiast, po upływie zaledwie 3 dni od rozpoczęcia realizacji umowy o pośrednictwo, wrócił do kraju rezygnując ze współpracy z tym podmiotem. Jego postępowanie było uzasadnione, albowiem warunki, na jakie wyraził zgodę u pośrednika, nie miały pokrycia w rzeczywistości. Nadto bezspornie W. K. nie wskazał pozwanemu innego zagranicznego kontrahenta w okresie późniejszym. Tym samym pozwany nie miał podstaw do sporządzania raportów z działalności jego firmy za granicą, bowiem nie wykonywał tam pracy zleconej mu przez pośrednika.

Faktycznie nie mógł zrealizować swojego zobowiązania. Tym samym W. K. nie miał podstaw do tego, aby żądać od pozwanego dostarczenia raportu. Żądanie takie było wręcz nieuzasadnione. Prawdłowo zatem Sąd Rejonowy wskazał, iż wypełniając weksel in blanco na kwotę 4.000 euro W. K. nadużył swoje prawo wynikające z umowy o pośrednictwo, co nie mogło spotkać się z akceptacją. Pozwany zaś nie musiał składać, żadnego oświadczenia dotyczącego odstąpienia od umowy o pośrednictwo, czy też jej wypowiedzenia, aby w ten sposób uchronić się przed nałożeniem na niego powyższej kary umownej za niewykonanie swojego zobowiązania określonego w § 3 ust. 1 pkt 2 umowy, albowiem obiektywnie był pozbawiony możliwości jego spełnienia. Zatem nie powstała przyczyna dająca podstawę do wypełnienia weksla in blanco na kwotę 4.000 euro.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.617,90 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, zgodnie z przedłożonym przez pełnomocnika pozwanego zestawieniem /k.157/ (§12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 490).